

Diplomová práce
**SVĚŘENÍ DÍTĚTE DO PÉČE A STYK RODIČŮ
S DÍTĚTEM Z HLEDISKA OCHRANY LIDSKÝCH PRÁV**
Bc. Andrea Hodinová

Posudek vedoucího práce

Paní Bc. Andrea Hodinová předložila diplomovou práci na téma „*Svěření dítěte do péče a styk rodičů s dítětem z hlediska ochrany lidských práv*“, která je v rozsahu 90 stran textu a je rozdělena na do tří kapitol, které jsou doplněné o úvod a závěr a cizojazyčné resumé. Za cíle své práce si autorka zvolila představit svěření dítěte do péče a styk rodičů s dítětem z hlediska ochrany lidských práv a rovněž i zhodnocení míry zásahu jednotlivých forem porozvodové péče do základních lidských práv.

První kapitolu autorka věnuje vymezení forem porozvodové péče o dítě, kdy kapitlu vnitřně strukturuje jednak na představení základní právní úpravy, a to jak vnitrostátní tak i evropské a mezinárodní. Následovně vymezuje pojmy, které dále pak rozpracovává v samotné práci, zejména pak termín *nejlepší zájem dítěte*, který je pro samotnou zkoumanou problematiku zásadní. A v neposlední řadě pak popisuje jednotlivé formy péče o dítě, tak jak je zná platná právní úprava. Kapitola je kapitolou úvodní, a proto je u ní očekávatelná určitá popisnost, nicméně je třeba kladně poukázat na to, že se autorka nespokojila pouze s popisem zákonné úpravy, ale tuto rozvíjí rozbohem relevantní judikatury.

Druhá kapitola je pak věnována aplikované části práce kdy si autorka předsevzala prozkoumat zda a do jaké míry jsou závěry Ústavního soudu z nálezu sp. zn. I. ÚS 2482/13 aplikovány v praxi u obecných soudů, kdy si za příklad bere jí vybraný okresní soud, ale neopomíjí ani činnost ostatních soudů v ČR.

Nejdříve autorka popisuje a analyzuje samotný postup v řízení před soudem, včetně vymezení příslušnosti soudů a jejich dalšího postupu ve věci. Dále pak se věnuje sporům s cizím prvkem a modifikaci řízení, které cizí prvek přináší.

Následně autorka překládá závěry svého zkoumání, kdy se jedná o předložení statistických dat o rozhodovací praxi soudů v rodinných věcech, a to za poslední tři roky. Tato část práce je velmi zásadní, jelikož obsahuje samotný aplikovaný výzkum autorky, kdy zkoumala rozhodování jednotlivých soudů v rodinných věcech, které následně podrobí v práci další analýze.

V navazující části zkoumá autorka rozpor mezi praxí soudů a závěry Ústavního soudu, zejména v otázce preferované formy péče o dítě. Za zásadní je zde třeba poukázat právě na to jak se autorka vyrovnává s problematikou závaznosti nálezů Ústavního soudu pro soudy obecné a zejména pak je zajímavá otázka, zda může rozhodnutí Ústavního soudu normativně upřednostnit jednu formu výchovy upravené zákone před ostatními. I když by bylo vhodnější, aby se autorka vyhnula užívání pojmu precedenční charakter v souvislosti s nálezy Ústavního soudu ČR, a to z důvodu charakteru našeho právního řádu, je nutno vyslovit souhlas s jejím závěrem ohledně závaznosti rozhodnutí ÚS pro nižší soudy a možnosti změny závazného názoru ÚS v rámci pléna Ústavního soudu.

Autorka v závěru této části vznáší svůj závěr, který by bylo záhodno více rozvést, když naznačuje nutnost, aby obecné soudy respektovaly nálezy Ústavního soudu, ale rovněž zpochybňuje oprávnění ÚS rozhodovat o tom, která z forem péče je nejlepší. U této úvahy by byla vhodná širší ústavněprávní analýza pravomocí Ústavního soudu a jeho skutečné činnosti,

a to zejména s ohledem na to, co bývá někdy označeno jako role pozitivního zákonodárce. Tuto otázku by bylo vhodné probrat u obhajoby.

Poslední část druhé kapitoly je věnována tzv. Cochemské praxi, jako způsobu postupu soudu ve věci rozhodování o péči dítěte, který směřuje k šetření práv účastníků a měla by prostřednictvím multidisciplinární spolupráce směřovat k ideálnímu rozhodnutí ve věci péče o dítě.

Třetí kapitola je zaměřena na ústavněprávní aspekty rozhodování ve věci péče o dítě. Autorka postupně rozebírá práva dítěte a následně i rodičů, která souvisejí se tématem a postupně je rozebírá na podkladu judikatury ÚS a odborné literatury. V neposlední řadě se dotýká i problematiky diskriminace na základě pohlaví, která je často diskutovanou otázkou v souvislosti s rozhodovací praxí soudů ve věcech rodinných.

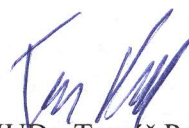
Je-li možné něco vytknout práci jako takové, pak je to spíše diskusní podnět než výtky, kdy autorka operuje se závěry Ústavního soudu, jako by se jednalo jednoznačné závěry, které měly být bez výjimky závazné pro nižší soudy, a to i přes to, že sama dochází k závěru, že nálezy Ústavního soudu jsou závazné pro stejné věci a ponechávají velkou míru autonomie obecným soudům k rozhodnutí. V této souvislosti lze však poukázat na to, že ačkoliv je možno takto chápat rozhodnutí Ústavního soudu, nejedná se o zásadně správné pojetí, zejména vzhledem k ústavní roli Ústavního soudu a pak rovněž i k samotné problematice závaznosti nálezů ÚS, jak ostatně sama autorka výše v práci uvádí.

Práce vykazuje v systému THESES 0% shodu. Předložená diplomová práce je velmi zdařilá a autorka prokázala schopnost se vypořádat s tématem, které je zcela aktuální a praktické. Za zásadně přínosné je třeba poukázat na část praktického výzkumu autorky, který v rámci jí zkoumané problematiky konfrontuje teoretické pojetí a praktické dopady.

Předložená diplomová práce je zpracována z širokého spektra pramenů, českých a i cizojazyčných, autorka pracuje uspokojivě s citační normou. Předložená diplomová práce Andrey Hodinové splňuje požadavky kladené na vědeckou práci, a proto ji **doporučuji k obhajobě**. V případě úspěšné obhajoby práce navrhuji, aby tato byla ohodnocena stupněm **výborně**.

K obhajobě navrhuji autorce, aby se zejména vyjádřila k závaznosti nálezů Ústavního soudu a postupu ÚS jako tzv. pozitivního zákonodárce a dále pak, aby se vyjádřila k problematice aplikace tzv. nejlepšího zájmu dítěte obecnými soudy.

V Praze dne 22. dubna 2018

JUDr. Tomáš Pezl